

***

Чи є кохання, що без звички,
яке змальовано в казках?

Таке, що палко і довічно горітиме в обох серцях?

Що в унісон колись злилися,
забувши про канон і страх.

І, ризикуючи, майбутнім,
Стогнали у брудних, гріховних
м о м е н т а х.

Чи є кохання платонічне?

Щоб без сексуальних, корисних утіх,

Зближатиме земних коханців,

Що так свідомо йшли на гріх.

Відкинули вони моральність,

І відійшли від р е л і г і й н и х
заборон.

Так пристрасно і так лірично

Поринули в вульгарності п о л о н.

Не забувайте про природне

Кохайте, не вбиваючи серця.

Розпалюйте багаття повне,

Бо це предвісник майбуття.

Кот Юлія, УР-41

***

Війна, розпука і страждання,
що нам несе вона в собі?

Лиш гори сліз, мені ж - кохання
на крилах війни...в забутті.

Ти стала світлом серед ночі,
теплом вогненным серед лих.

Я цілував би твої очі,
з тобою я неначе втих.

Ми цінували кожні миті,
ми цінували кожен день.

Мабуть, ми знали - долі злиті
та на короткий час лишень.

Мабуть, ми це все відчували,

бо нами рухало чуття
ловити кожну хвилинку
й зливатись у одне життя.

Настав той день...і я відчув,
як пустка топче мої скроні.

Хто я без тебе?

Я тепер лишень примара долі.

Скребець Дарина УР-41

***

О, Боже, милий, пробач нас грішних,

Забули ми слова твої ,

Повибирали дуροщі свої.

Убили брата, як чужого

Нема назад вже вороття,

Мабудь, наступить каяття,

Та буде пізно для нового

Святого, чесного життя.

До тебе Боженько звернемось

Коли вже зовсім припече.

А то із бісом поберемось,

Гріх зовсім душу опече,

Вона кричати буде, голосити,

Просити, Господи, тебе,

Пробач мене, пробач мене,

Грішити, Господи, грішити

Я більш не буду, зовсім, ні,

Спаси мене, не дай горіти

У тому адському вогні.

Прокиньтесь люди,

Ви куди?

Мабудь, у пекло вам дорога,

Бо вже прийшла та насторога,

Що грішники загинуть всі.

Що ту війну вже зовмім розбудили,

Вогонь нещастя назавжди запалили.

Їдкий туман від пороху важкого

Закутав землю, взяв в полон,

Не чути голосу німого,

Його забрали в ешелон.

І мчиться потяг із такими ж
Нікими, грішними, глухими,
Які ідуть не захищать, а лиш вбивать

А лиш вбивать.

Хто ж бачив мир, политий кров'ю,

Залитий слізьми зі страхом

Побитий горем і гріхом.

Кот Ірина, УР-41

***

А дощ надворі усе не вщухав...

Нам мало було цього життя...

я майже не бачив його, не знав

Усе забрала війна.

А дощ надворі уже не вщухав

Він мав роботи багато.

Старанно краплини крові змивав

Щоб ми могли далі страждати.

Щоб місце було для тіл нових

Ми ж маємо десь померти.

Ще більше бруду серед живих

Аніж в обіймах смерті.

Не зупиняйся, лий, вимивай

Обмивай руки мертвих солдатів.

Й обов'язково, навіки запам'ятай

Ті очі ясні, що вмiли кохати.

А дощ надворі не вщухне уже

Він литиме знову і знову

Ледь чутно природа під цим дощем

Співатиме колискову...

Усім.

І живим і мертвим.

Стасюк Ірина, УР-41

***

Я мушу торгувати далі...

І якось жити. Лиш не розумію для чого і для кого

Пробачте мої діти, що я вас покидаю

І йду по цій страшній землі, вдаряючись ногами

Об трупи.

Шукати... а що шукати?

Я вже наторгувалась.

Я розміняла своїх дітей на гроші.

І вижила.

А діти мої, рідні соколята

Лежать в землі.

Самі.

Хоча, війна їх не залишить в самоті.

Війна.

Осиротила світ.

Порвала душі й людяність

І викинула мов сміття, на роздоріжжі.

«хапайте, нелюди, і їжте» - сміючись сказала

А далі ріжте один одного, купайтесь

У крові братів своїх.

Це ж бо не гріх.

Це ж бо за віру.

Та яку?

Страшна ця віра ваша.

І я більше не вірю.

Сестро моя, війна.

Ти мала мене збагатити

подарувати мені небачений достаток.

Щоб я з дітьми своїми

Змогла щасливо жити.

І що ж?
Ти мене підло обманула –
Кривава мати.
І я іду.
Мушу тягти фургон
І далі торгувати.
Можливо виторгую мир
Або ж
Щоб вижити продам війні
Міцні лопати
Щоб той нещасний мир
Ще глибше закопати
Бо для людей – він вже гнилий непотріб
Як і для мене.
Бо я більше не мати.
я більше не людина.
А так, лише замучена та гнана війною
тварина.

Стасюк Ірина, УР-41

***

Просила у літа щедрості,
У сонця тепла молила,
А літо – як сон – не вернеться,
І хмари сонце закрили...
Сміялися ранки росяні,
Як спів солов'їний линув
Й берези-сестриці косами
В гаях мене Мавка зустріла.
І вечора сум чебрецевий
Розтанув у спокої ночі,
Як мрійно зоріли з неба
Маленького Принца очі.
Луною в далекім тумані:
«Де ті, кого ти приручила?» -
І докір німого світання
Застиг у напружених жилах.
А зірка все падала в снах, летіла –
Її наяву не стрічала.
В безсонні осіннім лиш я зрозуміла:
Зоря в моє серце упала.
Прошу тепер в осені мудрості -
Навчи мене серцем бачити,
І чорне з білим не плутати,
Й добром на добро віддячити.
Крильми відшуміли лелеки,
І літо, як грім, одгуло...
Чекала я щастя здалека,
А мимо дитинство пройшло.

Кудлай Оксана, УК-41

***

Забудь о том, чему тебя раньше учили,
сегодня, нужно жить никого не любя.

Вооружайся, мой друг, если жизнь дорога,
сегодня каждый имеет у своей двери врага.

Наше слово потеряло силу, истина в другом,
отныне вся правда насаждается огнём и мечом.

Все люди боятся и воюют кругом,
и скоро ты, сам того не зная, станешь чьим-то врагом.

В воздухе витает неосознанный страх,
истинные ценности горят на кострах.

Но нам не осталось другого пути,
выбор свыше сделан – нужно просто идти...

Забудь о том, что ты раньше твердил,
если ты выжил – значит, ты победил!

Дяченко Марина, УК-41